



Boda Boglárka¹

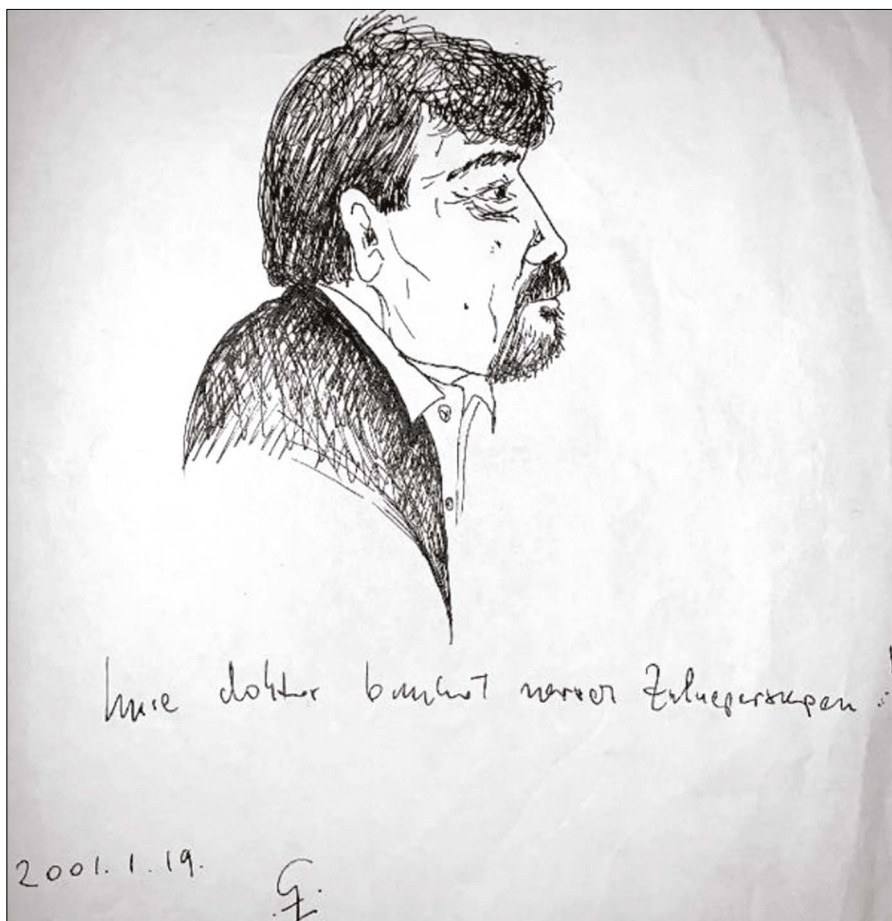
Imre Miklós 65. születésnapja tiszteletére

1999 júniusában, szinte napra pontosan 21 évvel e jeles születésnapod előtt kezdődött a közös munkánk és később barátságunk. Én pályakezdőként, az egyetem elvégzése után 1999. június 1-jén álltam munkába a TÖOSZ-nál, és pár napra rá mélyvízbe kerültem, elindultam életem első bírósági tárgyalására Veled és a szövetség alapító főtítkárával, Köllner Ferencsel Szegedre. Már előző este izgultam, hogy milyen lesz az út a sikeres ügyvéddel és a TÖOSZ nagy tudású és kissé szigorúnak tűnő főtítkárával. A főiskolás éveim alatt ugyan élményteli előadásaidon részt vettem, de Dantesz tanár úr szemináriumi csoportjába jártam, így közelebbről sem Téged, sem Főtítkár Urat nem ismertem. Kora reggel indultunk, én megszeppenve ültem a hátsó ülésen, és figyeltem a beszélgetéseket. Mindent megtettél, hogy feloldd bennem a kezdeti feszültséget, a Rád jellemző humorral, közvetlenséggel igyekezted bevonni a beszélgetésbe. Hazafelé már csökkent az izgalom, és élvezettel hallgattam a színes történeteket, illetve kapcsolódtam be a diskurzusba.

Sajnos Köllner főtítkár úrral mindösszesen egy hónapot tudtunk feldolgozni, hirtelen halála óriási veszteség volt családjának és az érdekszövetségnek is. Hosszú évekig, hihetetlen munkabírással és elkötelezettséggel vitte vállán az önkormányzatok ügyeit, az önkormányzati vagyonért való következetes és elszánt küzdelem főszereplője volt. Az ő elvesztésével alig egy hónap munkaviszony után rám szakadt a TÖOSZ összes jogi ügye. Te és ügyvédtársaid, István és Péter azonban az új főtítkár megválasztásáig, sőt azt követően végig mellettem álltatok, szakmailag és emberileg is támogattatok az ügyek vitelében ebben a nehéz helyzetben. Számos közös megbeszélésen voltam az irodátokban, ahová úgy léptem be, hogy tudtam, bármilyen komoly szakmai ügyekről szólt is az egyeztetés, a jókedv és a nevetés garantált.

Az 1999 októberében megválasztott új főtítkárral, Zongor Gáborral karöltve folytatódott az önkormányzati vagyonért való küzdelem, a villamosközmű-igények érvényesítése érdekében próbaperek indultak, amelyek vitelében Neked és társaidnak elvülhetetlen szerepe volt.

¹ Osztályvezető, Nemzeti Közszerológiai Egyetem Rektori Hivatal Humán Iroda Humánfejlesztési Osztály.



Abban az időszakban számos megyei rendezvényen vettünk részt, amely egyeztetések egyikén Zongor Gábor tollából – aki főtitkári szerepe mellett festőművész is egyben – született a fenti alkotás. A kép jól tükrözi az akkori időszakot: fontos szakmai ügyek vitele, vidám pillanatokkal színezve. A nem mindig „érdekfeszítő” megbeszélések lopott pillanatai, amikor Gábor ihletet kapott, és inkább művészi hajlamait élte ki. Mindig emlékezetes marad, hogy a már-már unalmas előadásokat követően szóra emelkedtél, és humorral színezett kiváló előadasmódoddal feldobtál minket és a kissé már fásult polgármester kollégákat.

Közös munkánkban a következő jelentős mérföldkőre egy évtizeddel később került sor. A TÖOSZ 2009-ben sikerrel pályázott az EGT és a Norvég Finanszírozási Mechanizmusok keretében meghirdetett pályázatra, így az „Önkormányzati kapacitásépítési program” keretében elindulhatott a projekt első komponenseként a Polgármester Akadémia. A norvég szövetség mellett a Budapesti Corvinus Egyetem



Közigazgatás-tudományi Kara mint projektpartner vett részt a programban. Dékánként Te képviselted a Kart az Irányítóbizottság ülésein, amelynek keretében közösen dolgoztuk ki a képzés részleteit. 60 polgármester végezte el a 10 hónapos, rendkívül sikeresnek tartott programot. Ez alatt a 10 hónap alatt Veled és a kar akkori oktatóival – akik közül többen a mai napig az egyetem kötelékben állnak – nagyon szoros és gyümölcsöző munkakapcsolatot sikerült kialakítani, illetve tovább mélyíteni. Számomra, aki igazi ÁF-es voltam (a kosárcsapat tagjaként kapott melegítőmet a mai napig őrzöm, rajta a kissé már megkopott felirattal), külön öröm volt minden egyes nap, amikor a Ménesi úti épületbe beléphettem, és a főiskolás koromban még megközelíthetetlennek tűnő dékáni tárgyalóban vehettem részt megbeszéléseken.

Kicsit ugorva az időben, már barátként is nyomon követted a TÖÖSZ-os szakmai pályafutásom, tudtad, hogy már 13 év után váltani szeretnék, és más kihívások után vágyom. A képzési vonal mindig is érdekelt, így örömmel mentem Veled mint életpálya-irodavezető az akkor létrejött NKE-re. Munkakapcsolatunk más jelleget öltött, közszolgálati rektorhelyettesként a főnököm lettél. Az együtt dolgozott egy évben voltak szép és nehéz pillanatok is, időnként hevesebb vérmérsékleted, „felindulásod” szenvedő alanya voltam, de tudtam, hogy általában azokkal vagyunk keményebbek, akikben megbízunk és számítunk rájuk. Az igazi vezetők képesek csak arra, hogy ha tévednek, elismerik, és tudnak elnézést kérni. Te ilyen vezető voltál. Ebben az időszakban tanultam meg melletted, hogy melyek a jó vezető ismérvei a teljesség igénye nélkül: csapatban való gondolkodás, együttműködés, empátia és következetesség, természetesség, rugalmasság, határozott egyéniség és pozitív beállítottság.



Engedd meg, hogy a saját szavaidat idézem, amelyeket a *Bonum Publicum*-ban 2019 márciusában megjelent interjúban mondtál:

„A vezetőnek nem kell mindenben a legjobbnak lennie, de tudnia kell kiválasztania azokat az embereket, akik a legjobbak az adott területen.”

Ezeket a tulajdonságokat igyekszem én is a munkám során minél jobban elsajátítani, alkalmazni és azt is megtanulni, hogy a vezetőnek időnként keménynek is kell lennie, döntéseket kell hozni, és nem lehet mindenkinek megfelelni.

A közös munkánk 2013 márciusától a KIH-ben folytatódott, ahol Te mint személyügyi rektorhelyettes tevékenykedtél, én meg a titkárságodat vezettem.

A főnök-beosztotti munkakapcsolatunk sajnos 2014 nyarán megszűnt, de ezt követően sem szakadt meg a kapcsolatunk. Témavezetőmként, barátként mellettem állsz, a munkám során javaslataiddal, szakmai tanácsokkal, sokszor biztatással segített a feladataim ellátását, amit ezúton is köszönök.

A sport szeretete és a mozgás öröme is közös bennünk, így engedd meg, hogy soraimat az egyik kedvenc sportod és sportolód, a profi bokszt egyik legendája, Mike Tyson két gondolatával zárjam:

„Álmodoznom kell, el kell érnem a csillagokat, de ha ez nem sikerül, majd megkapaszkodom a felhőkben.”

„Az idő múlik, és senki sem tudja, hogy mi vár rá a következő sarkon. A mának kell élni.”

Szívből kívánok Neked még rengeteg szép és élményteli pillanatot és nagyon jó egészséget!